

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGURALIS,

De
**BONORUM ALLODIALIUM
IN FEUDALIA
INCORPORATIONE,**

Quam
ANNUENTE DIVINA GRATIA
AUTHORITATE ET DECRETO
Incltyi JCtorum Ordinis in celeberrima SALANA,

SUB PRÆSIDIO

Viri Illustris atque Excellentissimi

DN. NIC. CHRISTOPHORI LYNCKERI,

Hæreditarii in Glubstätt & Röttschau/

JCti, Serenissimi Ducis Saxo-Vinariensis Consilarii Intimi

Eminentissimi, Antecessoris, & Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus ac

Curia Provincialis, Assessoris Primarii,

*DN. Patroni ac Promotoris sui omni observantia cultu atq[ue]
devenerandi,*

PRO LICENTIA

Summos in Utroque Jure Honores ac Privilegia Doctora-
lia ritè ac solenniter capessendi,

ad diem Martii, Anno M DC XCIII.

Horis ante & pomeridianis,

Publica Eruditorum censura submittit

JOHANNES WILHELMUS THAURER,
Hasso - Cassellanus.

J E N Æ,

Literis JOH. DAVID. WERTHERI.
Typographi Ducalis.

BOYDTON & BOND

INCORPORATED

NEW YORK

1880

JOHN W. BOYDTON

NEW YORK

THES. I.

Allodium & Feudum sibi invicem opponi, illò rem omninò liberam, & plenà vel omni proprietate ad nos pertinentem, hòc quoad recognitionem alterius directo dominio subjectam indigitari, notissimum est: utrumque cum tam quoad Etymologiam, quam Homonymiam ac Synonymiam in omnium Feudistarum scriptis abundè expositum inveniatur, opera illa nunc jure supersedere, quin & allodialium atque feudaliū bonorum qualitates atque differentias secure prætermittere possimus; hoc saltim monentes, vocabulum Feudi, missis aliis significationibus, pro ipsa Re in feudum concessa hìc à nobis accipi. Quod verò incorporationem (Germanicè *Einverleibung*) attingit, describitur illa nobis generaliter: Quòd sit diversorum bonorum variis modis ac titulis facta conjunctio seu copulatio. Distingui illa solet (1) ratione effectus in perfectam & imperfectam. Est enim plurium formarum, & fit vel per extinctionem rei alteri unitæ, vel per talem adjunctionem, quà utrumque conjunctum principaliter manet & per se subsistit. (2) Ratione Objecti, alia est bonorum spiritualium, ut Ecclesiarum & beneficiorum Ecclesiasticorum; alia bonorum temporalium, Terrarum & Pro-

vinciarum, tam Allodialium quàm Feudalium; earumque vel universitatem quandam constituentium, quàm particularem solùm formam & partem referentium: & hæc vel à Domino directo per adjunctionem plurium bonorum feudo Vasallo concessio, vel ipso Vasallo, propria bona feudali- bus à se jam possessis, debito modo conjungente, perficitur: quam ultimam incorporationis speciem, & quidem eam quam ratione Effectus perfectam appellare consueverunt, quâ nimirum natura allodii in feudum mutatur & convertitur, præsentis Dissertatione Inaugurali paucis pertractare in animum induximus.

THES. II.

Describimus autem eandem, quòd sit allodialium bonorum separatorum in feudalia legitimâ interveniente conjunctione, solenniter facta transformatio; sicque illam à simplici quadam bonorum adjunctione, quæ multos juris producit effectus, satis removemus.

THES. III.

Inter modos autem allodialium in feudalia bona incorporationis Primo loco ponimus Expressam domini bonorum hujusmodi à Vasallo sciente & volente in dominum feudi acceptantem, ex titulo ad transferendum dominium habili, per traditionem veram ac propriam, factam oblationem & translationem; sub conditione tamen, quam tacitè in se complectitur, ut dominium utile iterum offerenti Vasallo acceptans dominus in illis constituat, ex quo demum distinctio inter dominium directum & utile enascitur. *Illustr. DN. Præs. in Analect. ad Struv. Synt. feud. cap. 7. §. 10.* Deinde Tacitam, quando Vasallus rem suam propriam allodiam tanquam feudalem & velut cum feudo unitam sciens à Domino feudi, rem conjunctam & recognitam alienam esse non ignorante, ritè recognoscit: tunc enim eandem

dem domino tradidisse & per fictionem brevis manus cum dominio utili ab ipso recepisse, ipsaque ex illo tempore feudalis facta censetur. *Rosentb. cap. 6. concl. 68 n. 17.* Notanter autem diximus (1) Vasallum, scientem rem unitam hactenus fuisse allodiam & separatam, tanquam feudalem, à Domino feudi recognoscere debere. Namque allodialium ut feudaliū sive semel sive sæpius à Vasallo ex errore probabili facta recognitio ipsi non præjudicat, eorumque dominium domino feudi propter defectum animi transferendi, vid. *L. 15. ff. de jurisd. L. 2. ff. de confess.* non acquiritur: Nec interest facti an juris ille error sit, cum etiam hic, ubi de damno vitando agitur, nec donationis præsumptio, eò quòd nemo in dubio sua jactare credat, locum habere potest, haut nocere solet. *vid. B. Dn Struv. Synt. J. C. Ex. 27. 2b. 4.* Requiritur autem ut idem cum non faciliè præsumatur, legitimè doceatur: *L. 4. C. de jur. & fact. ignor. Mascard. de probat. Vol. 2. concl. 637. n. 1. & seqq.* quod sufficienter fieri posse putamus, si ostendatur, Vasallum aut Majores ejus rem ut feudalem recognitam olim tanquam allodiam accepisse & possedisse: tunc enim ex titulo priori adhuc possidere, nec donationem (cujus species feudi oblatio certo modo dici potest) intervenisse, sed potius recognitionem istam per erroneam impressionem factam fuisse, præsumitur, vid. *Rosentb. cap. 6. concl. 68. n. 7. & 8.* (2) Dominum feudi non ignorare debere rem conjunctam & recognitam alienam esse, cum in domini translatione scientia & animus non tantum transferentis, sed & acquirere illud volentis, exigatur: *L. 18. ff. de reb. cred.* ita ut ex verbis claris & manifestis de utriusque mente, Vasalli scilicet, rem suam domino subicere (non simpliciter ab ipso recognoscere, hoc enim ex allodio non facit feudum. *Surd. consil. 411. n. 73.* cum etiam aliam ob causam frequenter fieri so-

leat. *Idem consil. 311. n. 67. Bursat. consil. 46. n. 16. alleg. à Klockio tom. 2. consil. 8. n. 113. & 114.*) & domini feudi dominium acquirere volentis, satis constet. vid. *Vultej. de feud. lib. 1. cap. 5. n. 19. ibique alleg. Dd.*

THES. IV.

Utroque verò modo investitura domini, ut complementum cæterorum actuum, accedere debet: sine ea enim feudum nullo modo constituitur, *l. F. 25. §. 2. & 11. F. 1. inf.* nec allodii natura mutatur. *Ifern. in tit. de contro. feud. Coler. p. 1. Dec. 80. n. 1. Zobel. p. 2. differ. 46. n. 1. Carpz. Jurispr. for. p. 3. const. 30. def. 12.* cui per illam anima feudalis quasi infunditur, ut eleganter loquitur *Hertius tract. de feud. oblat. part. 2. §. 33. pag. m. 101.* Extra hanc si Vasallus per XXX. annos (quæ præscriptio extra annalem illam, quâ filii & agnati proximiores feudo à Vasallo vendito & alienato, vivo alienatore, intra annum refuso pretio feudum revocant, *v. 11. F. 9. §. ult. 26. §. Titius ibique Bitseb. sola jure feudorum moribusque Longobardorum obtinet, v. B. DN. Struv. S. F. cap. 8. §. ult. n. 3. Vultej. L. 1. c. 5. n. 4.* in tantum, ut si alicubi longi temporis fiat mentio, XXX. anni semper accipiendi sint, *Illustr. DN. Præs. in Analect. ad cit. Struv. loc.*) bona sua propria unà cum feudo ut feudalia, si ve sciens si ve ignorans (error quippe à præscriptione excluditur, & certa scientia præsumitur) à Domino feudi in bona fide, præsertim juxta Jus Canon. (quod cum usu observetur, quid jure feudali obtineat disquirere supersedebimus) constituto recognoverit, dominium directum in illis præscriptum, ipsaque ut feudo incorporata haberi debent. *arg. 11. F. 26. §. si quis per XXX. annos. vid. Rosentb. cap. 6. concl. 81. n. 1.* Nec opus est titulum & investituram hîc præcessisse: præsumtus enim sufficit, & præscriptio vicem investituræ sustinet, ita ut ex ea feudum per investituram constitutum

tum esse præsumatur, *v. 11. F. 33. V. inde etiam. B. DN. Strub.*
S. J. F. c. 7. §. ult. n. 2. Vultej. cit. loc.

THES. V.

Denique si Vasallo feudum hæc expressâ conditione
concessum reperiat, ut quicquid postea acquisiverit, pro
re feudali statim haberi debeat: tunc, etiamsi nulla expressa
ratione horum acquiritorum processerit domini investitu-
ra, ex pacto hoc investituræ super re principali adjecto, al-
lodia hæc comparata statim naturam feudi induunt, eique
incorporata censeri debent; ut in Collegio Jctorum Jenen-
sium in terminis responsum fuisse testatur *DN Richter. part.*
3. consil. 8. quest. 1. Quin & si præcedente controversiâ in-
ter Dominum feudi & Vasallum de qualitate bonorum, Ju-
dex sententiâ suâ bona hujus allodialia feudalia pronuncia-
verit, per hanc, dummodo in rem judicatam transierit,
feudo incorporata, & dominium directum eorum in domi-
num feudi translatum erit: tum quia res judicata pro veri-
tate habetur, *l. 20. de R. J.* tum quòd sententia Judicis ejus
sit efficaciam, ut naturam rei mutare, eique novam qualita-
tem adjicere possit. *Schrader. de feud. part. 5. cap. 5. n. ult.*

THES. VI.

Ex his facilè colligitur, quòd sola unio seu conjunctio
rei allodialis, quæ per se subsistere potest cum prædio feuda-
li, fortè quòd emerit Vasallus pratum quo opus habebat, il-
ludque destinatione suâ unum cum feudo fundum fecerit,
(secus est e. g. in servitute fundo feudali à Vasallo acquisita,
quin & ædificio ei imposito, quæ, cum separari ab ipso ne-
queant, partes fundi reputantur, *v. 11. Feud. 8. §. E contrario.*
quamvis augmenti hujus ex industria Vasalli feudo acce-
dentis æstimationem, quasi utilis meliorationis causa facti,
præstare dominus obligatus sit; *Afflict. in cit. text.* aut ut æ-
dificium si possit, tollatur, pati debeat, *11. Feud. 28. §. Si Va-*
sal-

fallus. Guido Papa Decis. 169. Hartm. Pist. quest. 42. n. 7.)
sine facta antedicto modo recognitione qualitatem illius
non mutet, eamque feudalem faciat. vid. *Rosenthal. cap. 6.*
concl. 68. n. 26 & cap. 10. concl. 43. n. 6. 17. 18. § 28. id quod
& in hac specie consultus respondit *Modest. Pistor. cons. 22.*
n. 40. Das S. Bauerholz von 10. oder 12. Aekern/
dieweils es ein sonderlich Stücke ist/ das vor sich selbst
bestehen kan/ ohne das Lehngut/ So achte ich auch/ daß
es Erbe bleibe/ weils es zu Lehn nicht gemacht; quod
verum manet, etiamsi isthac unio seu conjunctio per XXX.
imò ultra C. annos perduraverit. *Coler. decis. 213. Molina.*
ad consuet. Paris. §. 1. Gl. 5. n. 22. § seq. Jacob. de S. Georg.
de investit. feud. verb. subsequenter. n. 7. § 8. Tempus e-
nim, ut non est modus inducendæ obligationis *l. 44. §. 1. v.*
Placet ff. de O. & A. ita nec modus inducendæ unionis.
Oldrad. consil. 296. n. 3. Wesenb. part. 1. consil. 4. n. 19. Et
feuda non constituuntur usu, sed tantum per investituram
aut successionem, ut legitur *ii. Feud. 1. 11. 33. pr.* nec sola de-
stinatio aut usus possessoris potest immutare naturam vel
qualitatem rerum, *1. Feud. 15. Wesenb. d. consil. n. 22.* cum
causam suæ possessionis sine novo aliquo facto mutare non
valeat, *l. 3. §. 10. l. 19. §. 1. ff. de acquir. vel amitt. possess.* quo-
modo & à Collegio Jctorum Jenensium responsum fuisse
scribit *DN. Richter. 2. consil. 340. n. 10.* Wann gleich des
Titii Vater etliche Bauer-Güter vor etlich und 30.
Jahren gekaufft/ welche in dem zum Lehnguthe gehö-
rigen Dorffe Langenbach gelegen / wann auch gleich
solche Güter über 30. Jahr zum Lehn gebraucht worden:
dennoch wofern dieselben Güter im Lehn-Brieffe
nicht nahmhafft noch zu Lehn gemacht worden/ und
doch unläugbar/ daß des Titii Vater/ als er allbereit
das Lehn-Guth gehabt/ solche Güter gekaufft/ daß
al-

also ad originaria pertinentia feudi die angezogene Bauer-
Güter nicht gehörig / und in dubio zu präsumiren /
daß Käufer solche in Streit gezogene liegende Gründe
als ein Eigenthums Herr / und nicht als ein Lehn-
Mann / inne gehabt / auch dessen hinterlassener Sohn
dieselbe ebener gestalt besizet / zu dem *destinatio patris fa-*
miliæ und Gebrauch der Bauern-Güter zu dem Lehn-
gute nicht gnugsam / daß dieselbe deshalb die Art
und Eigenschafft des Lehnguths an sich nehmen und
bekommen / so sind obgedachte Bauer-Güter zum
Erbe gehörig / und davon nicht abzusondern.
W. R. B.

THES. VII.

Causæ impulsivæ incorporandi bona allodialia feuda-
libus variæ sunt, prout vel necessitas vel commoditas, vel a-
liud Vasalli arbitrium id exigit. Et in specie incorporatio-
nem ditionum Universitatis speciem habentium Principa-
tuum, Comitatum & Dynastiæ, &c. plerumque suadet
vel (1) metus rei in solidum amittendæ; Quando v. c. Va-
fallus alienæ potentæ sollicitus observator, sed viribus im-
par, & proinde rerum fortunarumque propriarum jactu-
ram veritus, mavult cum fortuna decidere, atque alieni fa-
cere beneficii, quod proprio Marte servare non potest,
quam de tota possessione periclitari. Vel (2) lucrum ali-
quod, quod ex hac incorporatione Vasallo obvenire posse
speratur, veluti si dominium bonorum allodialium domino
feudi sub conditione recipiendi illa in feudum, vendat, vel
(3) Lis atque controversia, quæ inter dominum feudi & Va-
fallum intercedit, non nisi per transactionem, eamque inse-
cutam incorporationem, sopienda. Vel (4) æs alienum
quo Vasallus premitur hoc modo commodissimè expun-
gendum, &c. &c.

B

THES.

THES. VIII.

Ut autem hæc incorporatio supra præfinito modo facta subsistat, utriusque & offerentis Vasalli & acceptantis investientisque domini habilitas, id est, jus & facultas transferendi atque dominium acceptandi, requiritur: A parte Vasalli, cum ea omnibus, qui rerum ad singulos spectantium veri atque irrevocabiles domini sunt, regulariter competat, omnes pro personis ad incorporandum idoneis habendi sunt, nisi propter defectum animi, vel corporis, aliamve singularem legis dispositionem, prohibeantur. De alienatione bonorum impuberum, minorum aliorumque, Curatores suos habentium sive iis destitutorum, mutorum item ac surdorum, furiosorum ac prodigorum, quamnam requisita, ne invalida postea dici queat, observanda sint, cum ex jure Civili satis pateant, operæ pretium non judico, pluribus hinc adducere: de ultimo saltem quaeritur? An illius oblatio si juramento roborata fuerit, saltem juxta iuris Canon: principia *cap. 28. X. jurejur.* valeat, item, an *Authent. Sacramenta puberum C. si adversus vendit.* ad hunc extendi possit? *Illustris Dn. Pres. in Protribun. pens. 4. delib. 13.* cum alleg. *Francisco de Caldas & Azorio*, eò quòd iudicio careat, & puberi non nisi in eo, quòd neuter alienare possit, æquiparetur, in negativam inclinat: cui & nos subscribimus.

THES. IX.

Filius familiæ Vasallus, cui vel à patre feudum refutatum *conf. B. Dn. Struv. S. F. cap. 12. §. 9. n. 2. & 14.* vel noviter concessum fuit, an ad incorporandum bona sua persona habilis sit, distinctio peculiorum optimè docebit. Peculium profectitium cum pleno jure ad patrem pertineat, *§. 1. J. per qu. person. cuique acquir.* bona ad illud spectantia incorporare eum non posse, facile liquet: E contrario in Ca-
stren-

strensi vel *Qs.* ut & adventitio extraordinario, cum liberri-
mam & administrandi & alienandi (quod tamen ultimum
ultra actus inter vivos extendi nequit) habeat potestatem,
L. 15. §. 1. de castrens. pecul. L. 2. de Scto Maced. L. 6. pr. in f.
C. de bon. que lib. Nov. 123. c. 19. Nov. 117. c. 1. §. 1. de ipsius
habilitate nullum est dubium. De adventitio ordinario
salthim dubitari posset, an illud totum vel ex parte, invito pa-
tre, feudo incorporare possit? quod quidem affirmandum
videtur ex eo, quod proprietarius rem sine usufructuarii
consensu alienare, & per consequens in feudum converte-
re possit. *arg. l. 25. de V. S.* Verum ad filiosfamilias, ratio-
ne jam dicti peculii, hæc juris dispositio non pertinet, cum
concessio proprietatis filio facta ipsi non tribuat facultatem
absque voluntate patris rem alienandi. *L. ult. §. 5. v. filiis*
autem familiars. C. de bon. que lib. Hinc ad validitatem incor-
porationis consensus patris necessario adhibendus venit.
An verò & in hoc casu, eodem modo, quo si consentiente
patre filiusfamilias bona sua adventitia alicui in feudum
concedit, patri eorum usufructus (quippe quod feudi con-
stitutio in nuda proprietate fieri non possit) adimitur, v.
Illustr. Dn. Pres. in anal. ad Synt. feud. cap. 5. n. 1. consen-
sus ille patris quoque renunciationem usufructus involvat?
quæstionis est, quam negamus.

THES. X.

De Personis publicis, & quidem Ecclesiasticis, Archi-
Episcopis, Episcopis, Abbatibus aliisque Clericis, feudali ne-
xu immediatè vel mediatè Imperio obstrictis, quæritur: an
illi bona Ecclesiæ allodialia in feudalia convertere possint,
ita ut successores eorum acta rata grata habere debeant?
Quod affirmamus, modò ad utilitatem Ecclesiæ tendat in-
corporatio, Capituli que consensus ritè adhibeatur. v. *l.*
feud. 1. §. 6. II. F. 35. Cap. 8. §. 11. X. de reb. Eccles. non alie-

B 2

mand.

mand. aliàs successor qui hîc proprio jure succedit, extra hæc requisita ad Antecessoris sui gesta servanda non obligabitur. *arg. cap. 1. X. de bis qua fiunt à Præl.* Civitates quoque aliasque id generis universitates feuda possidentes, modò requisita illa, quæ in obliganda Civitate & Universitate leges observanda præscripserunt, adhibita reperiantur, quin in numero personarum incorporationem efficere valentium comprehendi debeant, non est quod dubitemus. *arg. l. ult. C. de vendit. rer. Civit. Lib. XI. tit. 31. jung. Gædd. de reb. cred. c. 2. n. 150. seq. Nicol. Losa tract. de jure univers. p. 3. c. 5. Mew. ad jus Lubec. p. 2. tit. 3. n. 28.*

THES. XI.

Hæc de Vasallo incorporante: quod attinet dominum feudi, quilibet, ad conferendum feudum alteri in bonis suis habilis, etiam à Vasallo oblatum in bonis allodialibus dominium acceptare, super dominio utili ipsum investire, & sic allodium cum feudo à sua parte unire potest. Ad quodnam verò peculium, si sit filiusfamiliàs, dominium hoc acquisitum directum referendum erit? de feudo communi à Vasallo acquisito *Andr. de Ifern. cap. un. de bis qua feud. dare poss. n. 13 & Vultej. Lib. 1. cap. 4. n. 8.* generatim affirmant, ad castrense peculium pertinere, cum regulariter ob servitia militaria seu militiam concedatur, quo argumento ductus affirmare quis facilè posset, dominium directum ad Castrense peculium pertinere, cum maximam partem ob protectionem vel advocatiam (vid. th. 7.) bona allodialia domino feudi a beneficiario offerantur. Sed huic & illi assertioni generatim prolatae vix tutò fides habenda, partim quòd non ob militiam tantum, sed & alias ob causas, feudum concedatur, & res in feudum offeratur, (vide th. 7.) partim verò & potissimum, quòd omnia illa bona, quæ intuitu militiæ acquisita sunt, non videantur ad Castrense peculium referenda esse,

esse, sed quæ intuitu militiæ præsentis. Nam in *L. 11. de castrens. pecul.* pro bonis Castrensibus ea saltem habentur, quæ in militia agens acquisivit, & quæ nisi militaret non esset acquisiturus. *jung. Bocer. de bello c. 16. n. 18.* Manebit itaque reliquum, feudum oblatum ratione domini directi ad bona adventitia ordinaria, in quibus patri ususfructus competit, regulariter referendum esse, nisi intuitu militiæ præsentis vel ipsius patris oblatum sit: priori enim casu ad Castrense, posteriori ad profectitium pertinebit. *L. 6. C. de bon. quæ lib. arg. l. 21. ff. de usufr. L. 10. §. 6. in f. de vulg. & pupill. substit. d. l. 11. de castr. pecul.*

THES. XII.

Inviçtissimum nostrum Imperatorem oblatum à Statibus aliisque immediatis Imperii Vasallis, sive expressè sive tacitè, bonorum allodialium, ut feudalibus incorporentur, dominium (quando nimirum Status aliquis petendo renovationem investituræ, & ità recognoscendo Ducatum, Principatum &c. vel aliud feudum, terras allodiales hisce feudis insertas & immixtas simul in feudum recognoscit) acceptare posse, nullum est dubium: id quod sæpissimè in Imperio factum fuisse, concedent illi, qui nòrunt, Ducatus, Marchionatus, Landgraviatus non tam amplos olim fuisse uti nunc sunt, sed accessione Comitatum aliarumque terrarum, ex parte etiam allodialium, fuisse insigniter auctos, & postmodum unà cum Ducatu & sub ejus titulo, tanquam partes, simul in feudum recognitos. *vid. l. l. de feud. Imp. cap. 8. §. 17. & 18.* ubi exempla: quod & in aliis Statibus eminentioribus, Con-Status Vasallos vel alios nexu feudali sibi subjectos habentibus, verum est: quanquam ab Extraneo si feudum Imperatori offeratur, cum non solummodo dominium acquirat, sed & instar aliquod foederis aut saltim nexûs ad protegendum concurrat, potestas ac-

B 3

ceptan-

ceptandi feudum quadantenus limitata, atque à potestate
foedera pangendi, aut in tutelam Imperii recipiendi, dedu-
cenda erit: Jam v. ex *Pacificatione Osnabrugensi art. 8. §.*
Gaudeant. &c. quantum ad foedera, liquet: ab Impera-
tore foedera solitariè non, sed Consensu Statuum adhibito,
pangenda esse. Quod tamen *Capitulatione Leopold. art.*
10. ita expositum reperitur, ut si Statuum consensum ex-
quirere non liceat, Electorum adhibitio sufficere queat.
Ex quo nunc colligendum est, Imperatorem feudum ob-
latum absque Consensu Statuum Imperii, vel casu ita exi-
gente ad minimum Electorum, acceptare non posse.

THES. XIII.

Omnes^m autem omnino Res Vasalli propriae, & alie-
nari non prohibita, sive immobiles sive mobiles, non ob-
stante *11. F. 1. §. ult.* ut pecunia (de qua tamen scien-
dum, ejus naturam allodiam in feudalem mutandi fa-
cultatem non omnibus indistinctè dominis, sed solum illis
qui Majestate sive Superioritatis territorialis jure gaudent,
vel aliàs si inferiores sint, praescriptione hoc jus acquisive-
rint, competere. v. *Klock. tom. 3. consil. 124. n. 56. § 84.*
Carpzov. 2. const. 30. def. 10. num. ult. pluresque alleg.
apud B. Dn. Struv. S. F. cap. 4. §. 3. num. 3.) sive corpo-
rales sive incorporales, eaque vel conjunctim, ut juris-
dictio unà cum Castro, sive solitariè & per se, veluti jus
decimandi, jus venandi &c. absque fundo cui inhaerent,
& nec bona tantum particularia, sed & universa, tam praesentia
quam futura, cujus exemplum adfert *B. Dn. Struv.*
S. F. c. 7. §. 10. num. 11. (quo casu tamen legitima filiabus
salva esse debet, *tot. tit. C. de inoff. dot.* cum aliàs ad
legitimae supplementum agi & per rescissionem invalidari
haec incorporatio possit. *Rosentb. cap. 6. concl. 68. num. 29.*)
quin denique integras ditiones, Comitatus &c. tam cor-
pora

pora quàm jura in se continentēs (quo casu Superioritas territorialis, & huic conjuncta Regalia, tam majora quàm minora simul oblata erunt) eodem modo uti in feudum concedi, ità & à Vasallo feudo concessò conjungi ac incorporari juxta præcedentia possunt.

THES. XIV.

Sunt autem quædam res, quæ cùm alienari prohibeantur, objectum incorporationis idoneum constituere, non possunt, & quidem vel absolutè, eò quòd in totum commerciis hominum sunt exemptæ, vel secundùm quid, ob singularem scilicet juris dispositionem. Ex posteriorum numero sunt illæ res, quæ per actum ultimæ voluntatis, qualis est fideicommissum, vel per actus inter vivos & conventiones, vel etiam ob singularem suam naturam & conditionem ità sunt adfectæ, ut domino potestas illas alienandi adempta sit; In totum verò dispositioni humanæ exemptæ sunt res sacræ & religiosæ; nisi dicere velimus, si universitas aliqua, ut Comitatus vel Civitas, incorporetur, res quoque has simul transire, non quidem ut eorum dominum nanciscatur dominus feudi, sed ut in illa Civitate maneant; *B. Dn. Struv. S. F. cap. 6. §. 3.* quibus tamen æquiparandæ non sunt res in patrimonio Ecclesiæ existentes: illæ enim tanquam non simpliciter & per omnia hominum commerciis exemptæ, à Vasallo Ecclesiæ, si utilitas vel justa causa suadeat, adsitque Capituli & Prælati consensus *J. F. 1. 11. F. 35. cap. 8. C. 11. de reb. Eccles. non alien.* præmemorato modo incorporari queunt. Quid verò dicendum de rebus Ecclesiasticis, antea quidem in feudum legitimo modo oblatis, ad Ecclesiam verò ratione domini directi iterum devolutis, an has absque requisitis Canonicis solennitatibus dominis feudi ad unendum offerre liceat? Ita statuendum videtur, *arg. cap. 2. X. de*

de feud. Gail. 2. O. 161. num. 3. Cùm enim res Ecclesiæ infeudari solitas absque prædictis solennitatibus ideo in feudum concedere liceat, quòd Ecclesiæ utilitas in illis jam ante approbata, & semel Capituli consensus datus sufficere, perpetuòve durare intelligatur, hinc ut ob identitatem rationis eadem hic obtineat dispositio, necesse est.

THES. XV.

Ex dictis apparet, rei alienæ allodialis ut in feudum convertatur oblationem nullius momenti esse: si tamen per tempus lege definitum cæteris paribus possessum & recognitum fuerit, dominus feudi dominium directum, Vasallus offerens utile, præscribit; Non verò nisi titulo oneroso v. c. emtione venditione, datione insolutum, aut transactione &c. ratione cujus evictio præstanda est, *vid. Dn. Struv. S. J. C. Ex. 27. tb. 17.* dominus feudi quasi dominium horum bonorum acquisierit, Vasallus tanquam donator re evictâ ad evictionem tenetur, *vid. Dn. Struv. S. F. cap. 6. §. 9. n. 7. & Illust. Dn. Pras. in anal. ad eund. loc.*

THES. XVI.

Cùm autem hâc incorporatione libertas domini in re sua maximè restringatur, & sic odiosa sit, ac unusquisque potius jure ac nomine proprio, ut dominus plenus, quàm jure utilis domini ac nomine alieno rem possidere præsumatur, *Menoch. Lib. 3. præsumt. 91. num. 4. Wesenb. part. 1. consil. 4. num. 14.* exindeque omnia bona sive ad privatos spectantia, sive Regalem dignitatem annexam habentia, ut probant *Klock. tom. 2. consil. 8. num. 47. Jcti Marpurgens. Vol. IV. consil. 37. num. 551. Jcti Tubingens. p. V. consil. 212. num. 2.* in pristina libertate naturali, cujus favor ubique prævalet, *v. l. 20. de R. J. L. 38. ff. de re judic.* mansisse, nec servituti, cujus species feudum dicitur *Glossæ*

in L. 13. v. Si ususfructus. in verb. Oportet. ff. de usufr. obnoxia facta fuisse, statuendum sit, præsertim quòd ipsæ consuetudines feudorum, si de bonorum nexu feudali non constet, in dubio potius allodialia & libera quàm feudalia esse bona asserant. Hinc qui in incorporatione seu mutata qualitate rei allodialis in feudum se fundat, sive actor sive reus, sive in possessione sive extra eam constitutus sit, cum status vel qualitas origini naturali contradicens non relevet possessorem ab onere probandi, ut habet *Fulv. Pacian. L. 2. de probat. c. 20. n. 7. & 8. Klock. tom. 2. consil. 8. n. 134.* eam legitimè probare debet. *l. 13. C. de probat. l. 4. C. de edend. l. 9. C. de except. & prescript.* Inde quoque ob eandem rationem, pendente super qualitate bonorum controversia, inter defuncti agnatos & filias (quod etiam ad sorores aliasque foeminas in proximo succedendi gradu lineæ transversalis constitutos extenditur à *Dec. consil. 424. n. 11. Roland à Valle lib. 1. consil. 1. n. 62. Hartm. Pist. part. 2. qu. 39. n. 8. Menoch. de adipiscend. possess. remed. 4. n. 378.* eò quòd & beneficium *L. ult. C. de edict. div. Hadr. toll.* nec non ex *Tit. Quor. bonorum.* quæ hoc in casu cum sanctione juris feudalis prorsus conveniunt, vid. *Hartm. Pist. de quest. 39. n. 5.* omnibus indifferenter competat hæredibus *Dd. in d. l. fin. C. Menoch. d. l. remed. 1. & 4.)* hæ si in possessione constitutæ sint, in ea defenduntur, *v. 2. feud. 26. cap. 1.* non obstante præsumptione, quæ ex majori parte bonorum, secundum quam etiam de residuo judicandum volunt *Menoch. L. 3. presunt. 91. n. 62. & seq. Gail. 2. O. 69. n. 6. Coler. consil. 3. n. 46. seqq.* sumitur, & quòd si de prædiorum latitudine dubitetur, omnia feudalia ejusdemque qualitatis præsumantur, uti scribit *Jason. lib. 7. consil. 235. n. 6. sub fin. vers. item si dubitatur. & n. seq. Mynsing. cent. 5. Obs. 25. n. 9.* item si de bonorum qualitate non constet, omne id quod Castro

C

co-

cohæret, feudale cenferi debeat, ut tradit *Zobel. part. 2. differ. 46. n. 17. & seq.*

THES. XVII.

Probatio nostræ incorporationis fit vel plenè, argumentis inartificialibus, vel minus plenè artificialibus, onus plenæ probationis in adversarium incorporationem negantem transferentibus: Prius expeditur (1) PER INSTRUMENTUM super Oblatione Vasalli sive expressa sive tacita, & subsecuta debito modo investitura, confectum: hoc enim, quoad bona tanquam feudalia in eo expressa (non expressa enim cum strictæ illud sit interpretationis, *Wesenb. conf. 60. n. 11. Klock. tom. 2. consil. 7. n. 200* allodialia non feudalia præsumuntur, *Mascard. de probat. concl. 70. n. 25.*) plenam inferre probationem unanims Feudistarum *in 11. F. 1 & 11. F. 32.* est sententia; In originali tamen illud producendum, & ab adversa parte recognoscendum est. *Mascard. concl. 941. n. 7. Tiber. Decian. Vol. 1. Conf. 14. num. 23.* quamvis etiam in temporis antiqui, & multò magis antiquissimi casu, solum exemplum instrumenti investituræ ad probationem rei feudalis sufficere visum fuerit *Cravetta in tr. de antiq. temp. part. 3 §. vidimus in genere. n. 14. Paris. consil. 104. n. 55. vol. 1.* Nec ulla potest esse in hoc dubitatio, si clausulæ: **Daß der Lehnherr dem Guth oder Geld** (si pecunia aut æs signatum Domino feudi à Vasallo offertur, ut feudo adjiciatur & incorporetur, vid. supra th. 13.) **die Art und Eigenschaft des Erbes benommen und zu Lehn gemachet/oder es in Lehn verwandelt; Item: Daß forthin von Fällten zu Fällten solch Guth oder Geld / zugleich den andern Lehn-Güthern auf ereignenden Fall solle recognosciret/ und unter der Investitur des feudi principalis mit beariffen seyn/ Item: Daß seine männliche Leibes-Lehns-Erben hiemit beliehen seyn**

seyn sollen / & quæ sunt aliæ ejusdem generis, literis investituræ expressè insertæ reperiantur. (2) **PER TESTES** quibus non minùs ac Instrumentis qualitas feudalis plenè probari potest; *vid. 1. F. 26. 11. F. 2. ibiqu Bald. Mascard. concl. 940. n. 1.* modo illa debitè observentur, quæ tam ratione eorum personæ in probatione investituræ novæ (*vid. thes. 4.*) jure feudali *vid. 11. F. 2. pr. 58. §. quod autem. 11. F. 32. in f. B. DN. Struv. S. J. F. cap. 8. §. 5. n. 2. & cap. 16 §. 14.* quàm ratione ipsius testimonii, requiri solent, ut scilicet, quoad hoc, etiam non interrogati rationem suæ scientiæ, quod vel interfuerint oblationi Vasalli & viderint investituram de bonis allodialibus à Domino feudi fieri, vel quod legerint instrumentum super investitura factum publicum aut fide dignum, in quo bona controversa in specie expressa fuerint, reddant: Feudalem eniñ rem ex allodio factam fuisse, est de iis quæ sensu corporeo non percipiuntur, quo casu testis etiam non interrogatus dicti sui rationem concludentem reddere obligatus est, aliàs fidem non meretur. *Rosentb. cap. 12. concl. 15. n. 84. Pacian. de probat l. 1. c. 7. n. 96.* (III.) **PER CONFESIONEM VASALLI**, quæ omnium probationum fortissima, optima & certissima ab Interpretibus dici solet, *vid. Klock. tom. 3. consil. 182. n. 405. Mascard. Vol. 1. quest. 7. n. 3. 4. & 5. Rosentb. cap. 12. concl. 14. n. 1. Schrader. part. 10. sect. 12. n. 30.* quamvis rectiùs relevatio ab onere probandi, quàm probatio appelletur, *B. DN. Struv. S. J. C. Ex. 27. §. 14. Mascard. d. l. n. 1. & 11.* Ut autem illa conversionem bonorum allodialium in feudalia sufficienter ac legitimè probet, factam eam esse oportet, **CORAM JUDICE COMPETENTE**, *v. c. 4. X. de judic.* (extrajudicialis quippe confessio plenè non, sed tantùm præsumptivè probat, *vid. th. seq.*) **A NON ERRANTE**, nec in facto, puta si filiæ Vasalli credant, prædium aliquod allodiale juxta

feudum, vel domino apertum, vel ad Agnatos successionis jure devolutum, fortean situm, eidem à patre incorporatum esse, neque in jure: (rationem vid. th. 3) EX CERTA CAUSA, arg. l. 93. §. 3. de leg. 3. confessio quippe sola quemadmodum non facit feudum, id quod allodium est: *Surd. consil. 411. n. 73. (v. §. 3.)* ita nec illud sola probare potest, ALTERAQUE PARTE PRÆSENTE AC ACCEPTANTE: *Gail. l. O. 55. n. 8.* absente quippe adversario, de jure Civili, cui hoc in passu contrarium jure feudorum constitutum non legitur, vid. *Il. F. 1. v. Strenuus.* facta etiam judicialiter confessio, plenè non probat; *l. f. ff. de interrog. act.* jure Can. tamen sufficit, quòd per confessionem suam quis Judici aut Judicio adstringatur, modo vel à judice vel ab alio acceptata, rati habitione domini confirmetur. *Illustr. DN. Pres. in Anal. ad Dessel. Erot. lib. 2. cap. 18. quest. 2. (IV.)* Denique PER LITERAS REVERSALES SEU ANTAPOCHAS, quibus Vasalli ratione certorum bonorum nexu feudali se Dominis obstrictos fatentur, cum vim instrumentorum habeant, *Modest. Pist. Vol. 2. conf. 37. n. 39. Alex. 5. consil. 29. n. 25. Curt. Jun. consil. 140. allegati à Meichsner. 3. dec. 13. n. 35.* incorporatio nostra probari non minùs ac ex præcedentibus potest. Utcunque enim scriptura & sigillum privatum foret, tamen cum nostro casu contra ipsum sigillantem & scribentem Vasallum, producat, quin plenam fidem faciat, non minùs, quàm si publicæ forent, hæsitandum non est. *L. 26. §. 1. de positi. Tiraq. de retract. convent. §. 1. Gl. 7. n. 49.*

THES. XVIII.

Per argumenta & verisimiles conjecturas, indicia ac præsumptiones, fortiores tamen iis, quæ pro libertate bonorum militant, incorporatio nostra, donec ab adversario eam negante libertas melius defensa fuerit, præsumtivè probatur. Et sic probare nihil aliud est, quàm Judicem ad scientiæ & credulitatis fidem, adducere, docente *Castro in L. 31. ff. de jurejur. n. 38.* Hinc est, quòd dicit *Jctus in L. 21. §. 3. ff. de testib.* Judicem debere motum animi sui ex argumentis & testimoniis, quæ rei aptiora & vero proximiora esse compererit, informare; Et ita non ad testimonium tantùm adstringit judicem, sed etiam jubet ad argumenta respicere. Huc pertinet, quòd dicit Imperator *in L. 19. C. de R. V.*

Etiams

Etiā cum de probatione domini agitur, indicia certa, quae iure non respuuntur, non minorem probationis continent fidem, quā instrumenta. Ergo hoc multo magis locum habere debet, cum de probanda qualitate alicujus praedii vel fundi agitur. Non minima certē (I.) inter eas est, si res quaestionis ut incorporata reperiat scripta in libro seu registro Domini feudalis, tali scilicet, in quo aliae res nullae quā feudales & investiturae scribi solent. Mascard. Vol. 2. concl. 768. n. 10. Menoch. 3. praesumpt. 91. n. 52. dummodo liber ille feudalis ad hoc sit comparatus & habitus ut probet, simulque in archivo custodiatur; Gædd. Consil. Marpurgenf. Vol. IV. 16. n. 14. alias contra Vasallum tanquam scriptura privata nihil probabit. v. L. 5. 6. 7. C. de probat. L. fin. C. de conven. fise. debit. Nov. 48. cap. 1. §. 1. Ex eo autem solo, quod in Catastro loci aut Civitatis, in quo bona duntaxat non feudalia descripta sunt, bona haec reperiantur designata, nova haec assumpta qualitas feudalis à Mascard. concl. 79. n. 15. & seq. & Menoch. d. l. n. 51. periculosè praesumitur. Possunt enim alia de causa, fortè quod ab oneribus, bonis aliis describi solitis incumbentibus, immunia, vel libertas eorum praescripta, quin etiam ex nuda designantis incuria omissa esse, ut ita facile enervari posset. Rosentib. cap. 12. concl. 14. n. 40. (II.) Extrajudicialis deinde Vasalli confessio legitimè probata incorporationem nostram quoque verisimiliter probat. Menoch. Lib. 2. consil. 191. n. 52. & L. 3. praes. 91. n. 43. Surd. consil. 151. n. 4. quamvis dissent. Speculator L. 2. part. 2. tit. de confessionib. §. 3. n. 5. post med. v. Si confessus sit extra iudicium, plenè illam probare autumans, & Wesemb. in parat. ff. de confess. n. 10. pr. Salycet. in L. 3. C. de reb. cred. n. 21. nullam planè fidem ei tribuentes. Quod autem geminatam vel juramento suffultam attinet, judicialis confessionis vim eam obtinere, ideoque plenè probare, putamus cum Carpz. Lib. 3. R. T. 7. resp. 67. n. 11. & 13. (III.) Imploratio consensus ad alienandum si-ve testandum à Vasallo facta ratione horum bonorum etiam rem feudalem arguit. Wesemb. consil. 4. n. 79. Richter. p. 3. consil. 8. n. 33. Et possent plures harum probabilium conjecturarum hinc afferri species, nisi instituti nostri ratio supervacaneum id judicaret.

THES. XIX.

Effectus quod nunc concernit, operatur incorporatio bono-

rum

rum allodialium (live particularium sive universorum) in feuda-
 lia expressè, accessorie, perfectè & plenò jure facta, ut unitum seu
 incorporatum capitis feudi naturam induat, arg. l. 23. §. 5. ff. de R. V.
 ibiq; Bald. L. 10. §. 2. ff. de vulg. & pupill. substit. Decian. Lib. 2. consil.
 32. n. 29. Cravetta Consil. 454. n. 3. Estque de hac perfectà unione
 verum quod dicitur, unionem facere rem esse ejus naturæ, cujus est
 id, cui unitur. cap. 1. X. ne sede vac. c. 3. X. de Statu Monach. L. 1. §.
 14. ff. ad L. falcid. ibiq; Bart. L. 7. ff. de captiv. & postlim. revers. ubi
 dicitur, si res sint redactæ ad unum, quòd tunc non debeant diver-
 so jure censi. L. 23. pr. de usucap. Zobel. differ. Jur. civ. & Saxon.
 p. 2. differ. 46. n. 7. Nec minus rectum est, quòd asseri solet hanc es-
 se naturam unionis, ut res unitas ad eandem essentiam reducat,
 Mastrill. de Magistrat. L. 4. c. 12. n. 30. partemque unitam fieri prin-
 cipalis appendicem. Wesenb. consil. 1. n. 52. & sequi jus ejus: Tiraq.
 de retr. proxim. §. 1. Gl. 7. n. 81. quin etiam vigore ejusmodi unio-
 nis unitum regulari secundum principalis sui leges. Bart. in L. 18.
 §. 1. ff. de pignor. act. Cravetta consil. 454. per tot. Nec obstat II. F. 8.
 §. E contrario. unione non mutari bonorum separatorum naturam
 Gædd. d. consil. 37. n. 788. Knipschild. tr. de fideicom. fam. cap. 12. n.
 115. & rem consolidatam & unitam non censi eodem jure, quo
 res cui consolidata & unita est, sed tanquam aliam & per se judi-
 candam esse. Tiraq. de retr. §. 19. Gl. 12. n. 2. & 32. Schrader. part.
 10. sect. 2. n. 10. Hæc enim de simplici unione seu conjunctione bo-
 norum, de qua supra thes. 6. per tot. egimus, accipienda sunt.

THES. XX.

Propter dominium itaque directum, per incorporationem in
 hisce bonis, domino feudi quæsitum (1.) illa simul cum feudo cui
 connexa sunt, in casum non existentium successorum feudali-
 um, masculorum scilicet, domino aperiuntur, & cum ejus bonis con-
 solidantur: foeminas enim in feudo oblato, in cujus speciem, si res
 allodialis, ut feudalis fiat, feudo jungitur, incidit, vid. Illustr. DN.
 Pres. in Anal. ad Struv. S. F. c. 12. §. 6. n. 9. succedere, non rectè
 ab Alciat. resp. 160. n. 24. Knichen. de jure territ. cap. 1. n. 204.
 Bursat. consil. 46. n. 16. & novissimè DN. Rhetio in comment. feud.
 pag. 49. asseritur, conf. Idem in Anal. ad Synt. Feud. cap. 7. §. 10.
 num. 10. Hertias tr. de feudo oblato part. 2. §. 37. n. 4. Besold.
 consil. 182. n. 76. Vultej. L. 1. cap. 9. n. 56. Rosenth. cap. 2. concl.

24. n. 1. & cap. 6. concl. 68. n. 28. prolixè *Consil. Marpurgens. Vol. 4.*
consil. 37. n. 701. & seq. Nec quicquam officit, quòd & hoc impro-
prium feudum sit: nam improprietas illa seu potius irregularitas
& modus extraordinarius in constituendo saltim reperitur; nihil
verò tale in iam constituto seu natura feudi constituti apparet.
Illustr. DN. Pres. c. 1. (2) Renovationem etiam investituræ, quam-
vis sub principalis feudi, cui innexa sunt, recognitione compren-
dantur, nec specialiter ut exprimantur necesse sit, personâ vel Do-
mini vel Vasalli mutatâ, *v. I. F. 22. II. F. 24. 40. pr. § 2. § ult. § 5. pr.*
in f. Vasallus ejusve hætes ratione horum petere tenentur: hinc-
que etiam pœnæ non recogniti domini, amissionis feudi scilicet, si
dolosè vel negligentia inexcusabili recognitionem omiserit, *v. II.*
F. 24. junct. §. 1. quoad rigorem juris unâ cum principali subja-
cent; licet quoad hæc ad eam non facilè procedendam esse statuat
Illustr. DN. Pres. in Anal. ad Synt. Feud. c. 15. §. 5. Besold. Tb. Pract.
voce Aufgetragene Lehñ. n. 102. & decad. 7. consil. 7. fol. 164. (3)
Sine Domini consensu, nisi feudum cui sunt unita merè sit hæredi-
tarium, *vid. II. F. 48.* aut ex consuetudine loci naturam allodii ha-
beat, (quo casu ad perfectionem negotii consensus domini, cui ta-
men indicari debet, an fortè in novo Vasallo quid desideret, *v. Il-*
lustr. DN. Pres. in Anal. ad S. F. c. 13. §. 1. n. 1. non requiritur) de iis
nec disponere nec eadem alienare potest. *v. II. F. 34. §. 2.* (4) Foro
suo ordinario & aliàs competenti eximuntur, & speciali suo feu-
dali, *v. II. F. 16. 39. §. si inter. § 5. §. pen.* modò locum habere possit,
conf. B. DN. Struv. S. F. cap. 16. §. 7. n. 2. ubi causas, ex quibus forum
feudale deficiat, recenset, subjiciuntur. Non tamen hæc bona, et-
iam si feudo antiquo adjiciantur & inserantur, per hoc naturam
feudi antiqui induunt, sed novi qualitatem tantùm assumunt. *Alex.*
Lib. 5. consil. 9. n. 11. Rosenth. cap. 2. concl. 24. n. 3. & cap. 6. concl.
68. n. 27. Quare ad collaterales & agnatos illius, qui ea primus re-
cognovit, nisi sub commemoratione antiquarum investiturarum
expressè concessa reperiantur, aut aliàs de mente contrahentium
aliter constet, non pertinent, sed Domino si Vasallus iste absque
hæredibus masculis decedat, aperiuntur. *Riminald. Vol. 1. cons. 208.*
n. 9. vers. Ex alio etiam capite. Rosenth. d. l. n. 4. & 5. Illud adhuc
monendum censeo, quamvis juxta ea, quæ hætenus diximus, ad-
hærentia vel unita fiant ejusdem conditionis, cum his quibus ac-
se-

cedunt: id tamen eatenus tantum verum esse, quatenus id non fit in aliorum præjudicium, quibus etiam post incorporationem jura integra manere debent. Ita in præjudicium & detrimentum aliorum bona rustica vel Civica (Bauren oder Bürger, Güther) à Nobilibus emi, & feudis incorporari, atque tanquam feudalia recognosci, non possunt. *Cravett. consil. 64. n. 2. Mey. p. 4. decis. 106. in f.*

THES. XXI.

Transmutata ita per incorporationem bonorum nova qualitas perdurat, donec vel factum hominis, vel legis dispositio, naturali & pristinae libertati illa reddiderit. Quoad illud voluntas & consensus tam Vasalli offerentis quam Domini eorum Dominium acceptantis, cum ut *suprà thes. 3.* pluribus dictum est, maxima ex parte modum inducendi hanc incorporationem absolvat, in illius quoque dissolutione merito præ cæteris attenditur: nihil quippe tam naturale est, quam eodem quò quid colligatum est modò negotium dissolvi. *l. 35. de R. I.* Legis autem dispositione incorporatio tollitur dupliciter: (1) Consolidatione, dominio scilicet directo in his & aliis bonis feudalibus, cui annexa & unita fuerunt, domino feudi sive naturaliter sive civiliter, nullis necessitudine aliquâ ipsum attingentibus & in dominio directo succedentibus hæredibus relictis, mortuo, ex præsumpta ejus voluntate (*v. B. Du. Struv. S. F. cap. 15. §. 3. n. 3.*) Vasallo obveniente, *Vultej. Lib. 1. cap. 11. n. 7. & 8.* (2) Præscriptione. Quemadmodum enim libertas bonorum XXX. annorum cursu (*vid. suprà th. 4.*) amittitur, ita & eodem tempore cæteris paribus illa acquiri potest. Quæ cum ex jure feudali notissima sint, ulterius hinc deducere, nec necesse, nec scopo ac proposito meo conveniens, arbitror. Vela itaque contrahens, id unice à Te B. & H. Lector eâ, qua par est, observantia peto, ut hanc meam qualemcunque opellam, ceu injunctum Academicæ industriæ Specimen, æquo animo interpretari, nec censoriâ virgula perstringere; sed potius errores, si quos accuratâ perlustratione deprehendes, vel suppressere, vel benevolè & humaniter excusare digneris: certus, me in parili benevolentia atque humanitatis certamine nunquam tibi cessurum, favorem ejusmodi quibuscunque officiis datâ occasione demeriturum, atque ut meliora aliquando DEO volente, protrudere possim, sedulo annisurum esse.

D. L. H. ET GL.

(X2256771)

ULB Halle

3

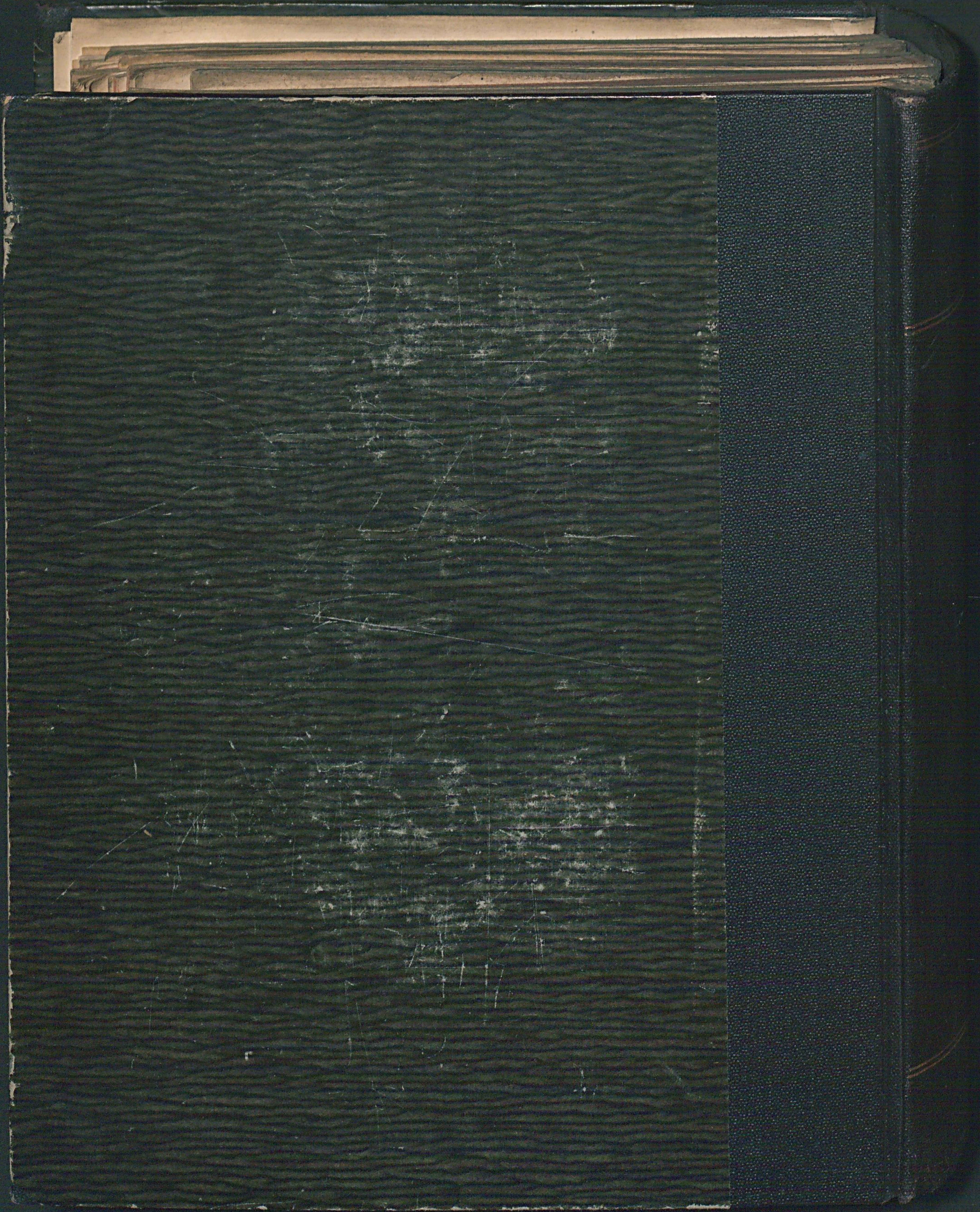
005 132 509

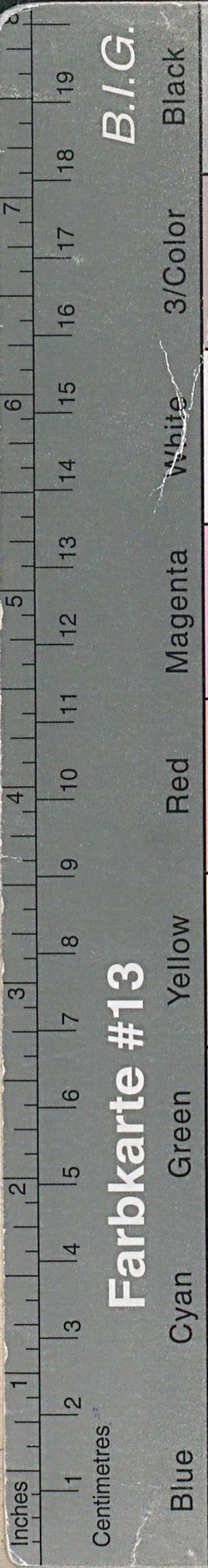
ULB 17

Farbkarte #13

B.I.G.

D. B. V. 1693, 15^a 387

INAUGURALIS,
De
ALLODIALIUM
UDALIA
ORATIONE,

20

Quam
DIVINA GRATIA
E ET DECRETO
s in celeberrima SALANA,

PRÆSIDIO
atque Excellentissimi
OPHORI LYNCKERI,

*Abt*hrstãdt & Rõtschau/
o-Vinariensis Consilarii Intimi
Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus ac
lis, Assessoris Primarii,
sui omni observantia cultu et atere
venerandi,

ICENTIA
Honores ac Privilegia Doctora-
enniter capeffendi,
is, Anno M DC XCIII.

is & pomeridianis,
orum censura submittit
HELMUS THAURER,
-Cassellanus.

E N Æ,
DAVID. WERTHERI.
graphi Ducalis.